

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 8.

ΑΙΔΟΛΑΦΗΣ ΦΡ. 10.

Σ' τή νέα τήν ἐπιτροπή,
πρέπει κάνεις κάτι νά πῇ.

Ἐν πρώτῃς νά σᾶς συγχάρῳ ὀφείλω, ἐπιτρόποι,
ποῦ δὲν ἐματαιώθησαν οἱ τόσοι σᾶς οἱ κόποι,
ἀλλ' ἐν θριάμβῳ παμφερὲς τοιούτους σᾶς διώρισαν
ἀφ' οὗ Χρηστάκης καὶ λοιποὶ ἀσμένως ὑπεχώρησαν.

Μακρομέρευσιν λοιπὸν ὁ Ὑψίστος δωρήσῃ σας,
ὁ Κέφαλος προσημειδῶ ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει σας,
τοῦ κόσμου τοῦ θεατρικοῦ μεγάλ' εἶν' ἡ χαρά του,
τοῦ δὲ κλειδούχου Μουσταφᾶ χρυσὰ τὰ ὄνειρά του.

Δετόρε συνονόματε ποῦς' ἄνθρωπος μὲ νοῦ
κι' ἐγίνης ἐπιτροπὸς φιλόμου σου κοινοῦ,
ὑπογραφή γιὰ θέατρο κλειστὰ τὰ μάτια βάνε,
τὸν Πίπη ν' ἀκουρμένεσαι κι' ὅ,τι σοῦ λείει κάνε.

Φροντίσεν' ἐπιτρόποι μου, χωρὶς νά σᾶς τὸ ποῦμε,
κάτι κι' ἐμεῖς ν' ἀκούσουμε, κάτι κι' ἐμεῖς νά ἰδοῦμε,
γιὰ ν' ἀποδείξτε τοῦ Σκιαδᾶ, τοῦ Πέτρου τοῦ τεμπέλη,
πῶς δὲν μπορεῖ νά βγάνουνε ὅλ' οἱ μπουμπούλοι μέλι.

Μ' ἐτούτην τὴν ἐπιτροπὴ καθέας ὑποθέτει,
πῶς θ' ἀζιωθοῦμε γρήγορα νά -ἰδοῦμε τὴν Μπαλέτη,
κι' ἄλλες πολλὰς τσελεμπριτὲς τῆς Ἰταλίας βάντες,
τοῦ νᾶχουν κι' ὀμορφὴ φωνὴ καὶ σκανδαλώδεις φάτσες.

Μ' ἐτούτην τὴν ἐπιτροπὴ, ἂν ἔρθ' ἡ Μπότη Μπέλο,
σ' τὰ σίγουρα θὰ μᾶς χαθῇ τὸ μαῦρο μας τσερβέλο,
κι' ἐνῶ γιὰ ὅλους θὰν καὶ καὶ καὶ φούρα καὶ ψιμάρα,
λουκοῦμι βᾶνε μοναχὰ σ' τὸ στόμα τοῦ Τσιμάρα.

Κι' ἂν ἔρθῃ κι' ἄλλη μιὰ φορὰ ἡ Μπέλο νά χώρῃ,
κι' ἡ τσιέρα τοῦ Χριστόπουλου εὐθὺς θὰ ζωηρέψῃ,
ποῦ τώρα μὲ τὸν πόλεμον ἐπέτρεψεν ὀπίσω
σ' ἓνα βαθμὸ πώκιντεψε νά μὴν τονὲ γνωρίσω.

Ὁ τόπος θέλει ὅπερες, τενόρους, μπάτους, πρίμες,
ὁ τόπος θέλει θέατρο κι' ὅς εἰν καὶ παντομίμες,
ὁ τόπος ὁ παράδοξος τὴν σήμερον ἐνδέχεται
καὶ τῇ ξυλῆς τοῦ Φασουλῆ ἐπὶ σκηνῇ ν' ἀνέχεται.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΛ. 54.71.41.0013

Δεσφρε συνονόματε και Πίπη Κοσμετάτε,
πούχετε τόν καλό σκοπό επίτροπή νά πάτε
ή ματμαζέλες κι' ή κυρέ: σ' έσας θά βασιστούνε
και δι' έλπίδος έχουνται πώς θά θεατριστούνε.

*Ανοίξετε τόν Κέφαλο τόν όμορφο τό φούρνο,
νά πνέγη νά ζεσταίνεται τó βράδυ κάθε τούρνο,
πότ' από φλόγα βλέμματος πού τήν άκουν ή φίλες,
και πότ' από τού λαμπριονιού τσ' όλόθερμες καυτρίλες.

*Ανοίξετε τόν Κέφαλο νά λάβη μες τó κρύο,
χαρά και ζωηρότητα ό τόπος μας και μπρίο,
νά -ιδούμε φρέσκα ντεκολιτέ και ντουαλέτες, τόσες
σ' εκείνες πούξεκάμανε τó φρούτο τους, διακόσσε.

*Ανοίξετε τó θέατρο νά μη σφαλαγουνιάση,
κορίστες ζαχαρόκορμες ό τόπος νά γενειάση,
άνοίξετε το κι' είν εύκολο μ' αύτήν τήν καχεξία,
μήν έρτη και τού Μουσταρά καμμιάν άποπληξία.

Δεσφρε συνονόματε και Κοσμετάτε Πίπη,
θάνε μεγάλη άδικο, θάνε μεγάλη λύπη,
κάθε φιλόμουτος κυρά πού θέλει νά ξεδώση,
τό πάλλο της τó μεσινό νά μην τó ξεκληιδώση.

Δεσφρε συνονόματε, Πίπη χουσε λεζέντη,
γλήγορα φέρτε θέατρο, φέρτε σ' τó τόπο γλέντι
νά βλέπω λούσα ξωτικά σ' εκείνη πού μ' άρέσει,
και τή μορφή τού Χαλικιά σ' τού μπαλκονιού τή μέση.

Ν' άκούσω ήχον έκπαγλον και Νάπολις άρκέτο,
νά βλέπω σέ συγκίνησι τó Βάτο τó Μαρκέτο,
νά βλέπω τó Σπυράγγελο ά κ ά τ ρ έ π έ ν γ λ νά τρέχη,
παντού νά κάνη βίζιτες, και σ' όλα νά πρυσέχη.

Ν' άκούσω έναρμόνια λαμπράς αρχήστρας μέλη,
νά βλέπω τó λορνιάρισμα *Απόλλωνος Σπινέλη,
νά βλέπω και τούς δικαστάς έν σώματι εκεί,
νικητώς νά γαλθανίζονται από τή μουσική.

Νά βλέπω μιá πούν όμορφη σά νύμφη τού άέρος,
νά στρέφεται καμμιά φορά κι' αύτή ί ν δ ι α ι τ έ ρ ω ς,
όπου ποθεί κι' άρέσκεται ή νέα της καρδιά,
άφού τó πῆρ' άπόφασι, νά παίζη τά παιδιά.

Ν' άκούσω πάλιν τούρνωνε καυγάδες και διχό οιε:
νά βλέπω Μισχολέοντος, κάν-κάν, και τσιριμόνιες,
νά βλέπω Λειθαρόπαιδος θαυματουργούς μανίκας,
νά βλέπω Νικολόπουλον νικώντα νέας νίκας.

Νά βλέπω τήν νεότητα σφριγώσαν εκεί μέσα,
νά βλέπω πώς πορεύεται ή κάθε μιá κοντέσσα,
νά βλέπω μες τó πάλλο του νά φαίνεται λεζέντης
κι' ό Ίωάννης ό Χουδά: ό τού Δαρηνός άρέντης.

Νόρμα παλιά κι' άθάνατη. όμπρός όπίσω νάρτης,
νά ξαναβώσουν στη στιγμή και νάρτουν στά καλά τους,
ό Παναγάκης ό Χουδάς κι' ό Σουπιανός ό ψάρτης,
πού σ' έχουν και σέ παίζουνε κι' οι δυό σ' τά δακτυλά τους.

Δεσφρε συνονόματε και Πίπη Κοσμετάτε,
τόν κόσμο νά χαλάσετε, τά σύμπαντα νά φάτε,
άλλά νά μην αφήσετε τó θέατρο κλεισμένο,
αυτόν τόν χρόνο τó χρυσό και τόν εύτυχιτμένο.

*Ανοίξετέ το νά γενή σουσούρο κι' όμιλία,
άνοίξετέ το νά χαρούν και τά χωριά κι' ή χώρα
κι' ό Μπουκουβάλας νά μάς πῆ καμμιάν άπαγγελία
σάν από κείνη πώκαμε έπέρυσι σάν τώρα.

*Ανοίξετε το νά γενή σ' τόν τόπο ταρνανιά,
άνοίξετέ το κι' έχουμε παράδες σ' τά γιομάτα,
άνοίξετέ το νάρχεται τήν ώρα νά περνάη
κι' ό Ξενοκράτης ό γιατρός πούνε στά Βαρτσαμάτα.

*Αν θέλγς Πίπη νά φανούν άληθινά τά γάρμπι σου,
κι' αν θέλγς νά 'φχαριστηθῇ κι' ό σιός Μαρής ό μπάρμπας σου,
κι' όλες τού τόπου ή ψηλές, σενόρες, ντάμες, ντόνες,
κάμε τó κατá δύναμιν νά φέρης πριμαντόνες.

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Φέρτες, γιὰ ν' ἀλεγράρουμε ἀφέντη μου σιὸρ Πίπη,
φέρτες, γιὰ νὰ ξεχάσουμε τῆς Λάρισσας τὴ λήπη,
φέρτες, κι' ἂν ἔχουν ἔλλειψι ἀπὸ βιολιά καὶ μπάντα,
τοὺς στέρνω τὸν πατέρα μου ποὺ κάνει γιὰ τριάντα.

Φέρτες νὰ φχαριστήσουμε τοὺς φιλομούσους φίλους,
φέρτες νὰ ντιθετίρουμε τοὺς ξένους ὑπαλλήλους,
Καλλοῦδην τε καὶ Κριεζῆν ἀπὸ βελάδαν φέροντα,
καὶ Λάμπαν τὸν ἀειθαλῆ καὶ χαϊδεμένον γέροντα.

*Ανοίξετε τὸ θέατρο, καινόργοι ἐπιτρόποι,
νὰ πηδούν νὰ σφογάρουν ἀπόξενοι ἀνθρώποι,
γιατ' εἶναι κρίμα κι' ἄδικο τὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος
νὰ καθένας σπύτι του νὰ σμολάρη μόνος.

Μόνον σ' ἐμᾶς ἐπέπρωτο νὰ ζοῦμε σὰ σ' τὸν ἄδην;
ὁ Δάλλας κι' ὁ Τραντάφυλλος ποὺ θὰ περνοῦν τὸ βράδυ;
πὼς θὰ μᾶς δείξῃ, τὸ λοιπὸν τὰ φῖνα τῆς κοστούμας,
ἢ κάθε ξένη μόμολα κι' ἢ κάθε ντόπια μούμινα;

Φέρτε λοιπὸν τὸ θέατρο νὰ κονσολαριστοῦμε,
φέρτετο νὰ σφογάρουμε καὶ νὰ θεατριστοῦμε,
φέρτετο τώρα πῶχουμε τὸ μάγουλο δροσάτο
γιατ' ὕστερα γεράζουμε κι' ἀντίο ντέλ πασάτο.

XXXX

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ.

*Αγαπητοὶ συνδρομηταὶ καὶ ἀναγνώσται φίλοι,
ὁ τόπος μας ἐνέκρωτε καὶ δὲν ὑπάρχει ὕλη,
ἔπειτα, εἶχα καὶ δουλειὰ νὰ πεταχτῶ σ' τὴν Ἑρῖσο,
κι' ἄφισα τὸ Ζιζάνιον γιὰ δύο ὀδομάδες, χέρισσο.

Μὴ σὰς παραξοφαίνεται ἂν κάπου κάπου χάνεται,
δὲν θέλω νὰ γκρινιάξετε, οὔτε νὰ κακοβάνετε,
γιατὶ τὸ ξέρετε καλὰ, συνδρομηταὶ δετόροι,
πὼς στίχους εἶν' ἀδύνατο νὰ γράψῃς μὲ τὸ ζόρι.
Κι' ἂν γράψῃς, φέρνεις ἐμμετὸ σ' τ' ἀνθρώπου τὸ κουφάρι,
σὰ νὰ περνᾷς μὲ γαρμπινὴ φουρτοῦνα τὸ Σχοινάρι.

Δὲν εἶν' ἀνάγκη ἄλλοτε ἐξήγησις νὰ γένῃ,
διεβάζετέ το μο αὐτὰ τῆς μέρες ποῦ θὰ ἐγένῃ,
χωρὶς νὰ χάνετε καυγὰ ἀν λείψῃ μιὰ ὀδομάδα.
Αὐτὸ γομίζω ἀπαιτεῖ κι' ὁ νοῦς κι' ἡ φρονιμάδα.

Ο ΚΟΛΑΡΟΣ.

Εἶναι ὕψηλός πελώριος,
τὸ νοῦ μῶχει γυρίσει·
δὲν πρέπει νὰν' ἐγγώριος,
θὰν ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Κολάρος πῶχει γουνερὸ,
στολίσματα μεγάλα,
λαιμὸ σκεπάζει τρυφερὸ,
κι' ἄσπρονε σὰν τὸ γάλα.

Κολάρος ποῦ σοῦ φαίνεται
κι' ἀξαίνει τὸ θυμὸ τῆς,
κι' ἓνα μουράγιο γένεται
τριγύρω σ' τὸ λαιμὸ τῆς.

Κολάρος ποῦ μ' ἐκόλασε
τὴν ὥρα ποῦ τὸν εἶδα,
κι' εἶπα, Μολφέτα σκόλασε,
καὶ χάσε καθ' ἐλπίδα.

Μὴν κοχορεύεσαι, κουτέ,
καὶ γιὰ κολάρους νουβωτέ,
ποῦ στέκουν σ' ἑτοιο σῶμα,
εἶσαι μικρὸς ἀκόμα!

Διαφορά.

Τῆς βλέπω τόσα χρόνια φιλονάδες·
κι' ἡ δυὸ τους ὅμως, ἀγαρμπες, πανάδες,
καὶ μόνον διαφέρουνε, ποῦ ἡ πρώτη,
κουρλαίνεται ν' ἀκούῃ τὸ Δεσπότη.
Ἐνῶ ἡ πρὶ γιομάτη καὶ μικρότερη,
(μὲ γνῶσι προικισμένη πρὶ περισότερη)
ἐννόησε πὼς ζῇ σ' ἓναν αἰῶνα,
ποῦ κάλληρο τῆς νὰ γένῃ φορματόνα.

,...ος

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙ.

Κυρά μου τὸ φουστάνι σου μὴν τὸ πολυστηκῶνῃς,
χαμένη κι' ἀνεπαίσθητη εἶν' ἡ ζημιὰ τῇ σκόνῃς.
Μὴν τὸ σκικῶνῃς, κι' ἂν ποτὲ περνᾷς ἀφ' τὸ πλευρό μου,
δὲν θάχω τὴν ὑπομονὴ νὰ κάμω τὸ σταυρό μου,
γιατ' εἶμαι ποῦμ' ἀμαρτωλὸς τοῦ Σατανᾶ πεσκέσι
κι' ἴσως νὰ κάμω τίποτα ὅπου νὰ μὴ σ' ἀρέσῃ.

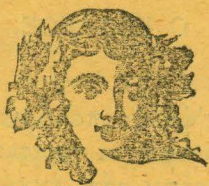
*Ένας μασκαράς.]

XXXX

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Ἡ καντάδα σου, ἦτο τόσο ὥραία χθὲς τὴν ἐσπέραν καὶ μοῦ φαίνεται θαῦμα πῶς τὰ τριανταφυλλένια χεῖλίσσου, διότι δὲν εἶνε καμωμένα μόνον γιὰ τὴν τρέλλα τῶν φιλημάτων ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν τρέλλα τοῦ ἄσματος. Ἡ λεπτορὺν, ψυχὴ σου κυμαίνεται μεταξὺ πάθους καὶ ποιήσεως. Εἶμαι ὅλη δική σου.

Μὲ ἀκοίμητη ἀγάπη. . .

Αὐταὶ ἦσαν αἱ λέξεις, χαραγμέαι μὲ ὀρθογραφίαν, καλλιγραφίαν ἐπὶ ὥραιον χονδρῷ ἐπιστολιμαίῳ χάρτῳ, αἵτινες ἐστάλλησαν εἰς τὸν φίλον μας καμψυόμενον. Ἡ αἰτὴν διέκρινε ἀκόμη καὶ ἐν ἄλλο πρὸς σπουδαῖον, πρὸς ἐνδιαφέρον. Λὲς κι' ἦταν γραμμένη ἀπὸ ἀντρίκι χέρι. Τόσον ἡ γραφὴ ὁμοιάζει πρὸς γραφικὸν ἄνδρος χαρακτήρα!

Πόσας παρακλήσεις! Πόσα *parol d'honneur*! μετὰ ξύμας θὰ τὸ γνωρίζωμεν τὸ ὄνομα. Πές μου το ἐπὶ τέλους, φανέρωσε αὐτὸν τὸν ἄγγελον! Ἀκαμπτος ὁ σκληρὸς εἰς τὰς φιλικὰς αὐτὰς παρακλήσεις μου ἀντὶ ἀπαντήσεως μοι ἀνεδείκνυε μὲ θρίαμβον Δὸν Ζουὰν τὴν ἡκατακτικὴν του δύειν ἀνελεύων ἐκ τῆς καρδίας του εἰς ἣν εἶχε τοποθετήσῃ τὸν πολυτίμον θησαυρὸν του, τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν ἀνέλευσιν παρεκκοῦθε φίλημα ἔρωτος, μανίας, τρέλλας.

Ἐπὶ τέλους ἐπέισθη! Σιγαλὰ-σιγαλὰ μοι ἐξεμνηστευέθη τὸ ὄνομα!

Ἦτον ἐκεῖνη! Περὶ ἧς εἶχον ἀμφιβολίας παρακολουθῶν ἔστιν ὅτι τὰ βλέμματά του. Ἐδικαίωσα τὰ πάθη του, τὴν μανίαν του!

Καὶ βέβαια! τὰ ῥυτίδια τὰ κατὰμυρα μεγάλα καὶ σχιστά, τὰ ὁποῖα πολιορκοῦνται ἀπὸ τὰς δίκην ἀκοντίων ὁμοιοχρῶς βλεφαρίδας τῆς κοσμοῦνται δ' ὑπερθεῖν ἀπὸ δύο ἡμισέληνα μαῦρα φουσκωτά, προσκεκολλημένα εἰς τὸ Ἄφροδίσιο κεφαλάκι της, τὸ ὁποῖον πάλιν διὰ τοῦ λευκοῦ τῆς λαίμου εὐρίσκειται εἰς ἄμεσον διορατικὴν συνάφειαν πρὸς τὰ ὀλίγον παρακάτω προτεταμένα στήθη της, ἀπερ' θαῦρα ιδέσθαι, ἄπτεσθαι, ἠλέκτρισαι τὸν φίλον μου, τὸν κατέστησαν ἐν *sujet* ἀπὸ τὰ ἐξοχὰ διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς σχολῆς τοῦ Σαρκώ.

Ἐτυγχάνομεν περιπατοῦντες περὶ τὸ Ζάππειον καὶ ἐπιτρέποντες διὰ τῆς ὁδοῦ Πολυβίου τοῦ Μυρτύλου μεταβαίνομεν εἰς τὸ καφενεῖον "τῶν ἀκατανόητων συζητήσεων", τοῦ φίλου μας Σωτηράκη.

Ἀφέντη! Ἀφέντη! . . . καὶ τείνεται πρὸς τὸν συμπεριπατητὴν μου, χεῖρ μὲ λευκὸν ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον γίγεται ἀνάρπαστον ἀπ' αὐτόν.

— Καλὰ! Γιὰ σου καὶ ἡ μικρὰ φεύγει, ὁ δὲ μὲ τρέμουσαν χεῖρα ἀναγνωρίζας τὸν αὐτὸν γραφικὸν χαρακτήρα ἀπεφράγιζε τὴν ἐπιστολήν. . .

“Τὸ ἐσπέρας εἰς τὰς 9 ἔξωθεν τοῦ . . . (καλλίτερον νὰ μὴ μάθετε ποῦ) σὰς ἀναλένω ἐξ ἅπαντος. . .

Χαρὰ, εὐδαιμονία δάκρυα λύπης, ὅλα αὐτὰ διήλθον ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ φίλου μου καὶ ἐγὼ ἔλεγα μέσα μου,

Τί εὐτυχεῖς αὐτοὶ οἱ ἐρασταί!

— Σὲ ἀρίνω! Θὰ πάω σ' τὸ σπίτι! . . . Τὸ βράδυ σ' τὰς δέκα, δέκα καὶ μισή, περιμένεις σ' τὸ Καφενεῖο νὰ σ' τὰ πῶ. Καὶ ἔγινεν ἄφαντος. Ὁ δὲ ὑποταίσιμος χωρὶς καμμιὰ ἐννοια ἐρόφηται εἰς τὰς ἐρημερίδας.

Εἰς τὰς δέκα ἀποῖντο σ' τὸ καφενεῖον ὁ φίλος. Κίτρινος, κίτρινος εἰσέρχεται, μὲ παρατηρεῖ ἀτενῶς, δὲν μὲ ἀναγνωρίζει, . . . τὸν σκοιντῶ . . .

“Ἄ! γιὰ σένα ἐρχόμουν. Τὴν ἔπαθα μοῦ λέγει.

Σοῦτ'! μὰς ἀκοῦν . . . Καὶ ἐξήλθομεν.

Ἐξήλθομεν διότι ἐκάθην πλάι μας εἰς τῶν διατηροτέρων ἐξερευνητῶν τοῦ Ἰργουστολίου.

— Ἦτον ἡ δούλα φίλε μου!

— Καλὲ τί λές;

— Ναὶ αὐτὴ ἡ . . . ἐπλήρωσε ἕναν δάσκαλο καὶ μοῦ ἔγραψε τὰς ἐπιστολάς.

Τοῦ ἦλθον τὰ δάκρυα μὲ ἀρῆκε καὶ ἀπλησιζόμενος διέσχισε τὸ μπουλθάρ μεταβαίνων εἰς τὸ σπίτι του, ἐνῶ ἐγὼ ἔκαμνα ἕνα συλλογιτμόν.

Πόσον θὰ ἤμην εὐτυχὴς εὐρισκόμενος εἰς τὴν θέσιν του κατὰ τὴν ὥραν τῆς συνεντεύξεως με τὴν εὐαίσθητον θεραπαινίδα!

A M.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ.

— Ἐν Ἐρύστω ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ ἐξαίρετου νέου καὶ φίλου μας κ. Κωνσταντίνου Δ. Ἀντίππα ἐμπόρου, μετὰ τῆς καλοκαγάρου καὶ χαριτωμένης δεσποσύνης Ἀρτεμισίας Καβαδία.

Εὐχόμεθα εἶον ὄλβιον εἰς τὸ νεαρὸν ζῆλον.

— Ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του ὡς διευθυντῆς τῆς Ἀστυνομίας μας ὁ κ. Χόρτης λοχαγός. Δὲν ἀμφισβόλλομεν ὅτι θὰ εἶναι ἀδάμας ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ὁ γεν αἰὼς ἀξιωματικός.

— Μετὰ χαρὰς ἤκουσεν ἡ πόλις μας τὸν διορισμὸν τοῦ κ. Νικολοπούλου ὡς ἀνακριτοῦ. Ἀληθῶς τότε δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι εἶδεν ἀνακριτὴν ἡ Κεραικὴ νῆα.

— Γνωστὸν ποιεῖται τοῖς ἐνδιαφερομένοις ὅτι, ὁ κ. Σπυρίδων Ταρχῆς σπουδάζει κατ' ἰδίαν γεωμετρικὰ μαθήματα καὶ ἀποκτῆσας ἀρκετὰς γνώσεις γεωμετρικὰς καὶ τεκτονικὰς ἀναλαμβάνει τὴν ἐκτέλεσιν διαφόρων διαγραμμάτων, οἰκοδομῶν, καθὼς καὶ τὴν ἱστασίαν αὐτῶν, προσέτι δὲ καὶ καταμετρήσεις γαπέδων, ὁδοποιίας καὶ ἄλλων τοιούτου εἶδους ἐργασιῶν.

ΤΥΠΟΙΣ ΔΕΟΝΤΟΣ Ν. Π. ΚΟΥΡΒΙΣΙΑΝΟΥ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

